

SEJM
RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ
IV kadencja
Prezes Rady Ministrów
RM 10-92-03

Druk nr 1800
Warszawa, 14 lipca 2003 r.

Pan
Marek Borowski
Marszałek Sejmu
Rzeczypospolitej Polskiej

Na podstawie art. 118 ust. 1 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej z dnia 2 kwietnia 1997 r. przedstawiam Sejmowi Rzeczypospolitej Polskiej projekt ustawy

**- o zmianie ustawy o zawodzie lekarza
weterynarii i izbach lekarsko-
weterynaryjnych wraz z projektami
podstawowych aktów wykonawczych,**

co do którego Rada Ministrów zadeklarowała, że ma na celu
dostosowanie polskiego ustawodawstwa do prawa Unii Europejskiej.

Jednocześnie, zgodnie z wymogami art. 34 ust. 5 Regulaminu Sejmu, przekazuję, przetłumaczone na język polski, teksty przepisów Unii Europejskiej, do których ma być dostosowane prawo polskie.

W załączeniu przedstawiam także opinię dotyczącą zgodności proponowanych regulacji z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto uprzejmie informuję, że do prezentowania stanowiska Rządu w tej sprawie w toku prac parlamentarnych został upoważniony Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi.

Z wyrazami szacunku

(-) Leszek Miller

U S T A W A

z dnia

o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych

Art. 1. W ustawie z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 187, poz.1567 i Nr 240, poz. 2052) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 dodaje się ust. 3 w brzmieniu:

„3. Zawód lekarza weterynarii może wykonywać osoba, która uzyskała prawo wykonywania tego zawodu.”;

2) art. 2 otrzymuje brzmienie:

„Art. 2. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje, z zastrzeżeniem ust. 2 oraz art. 2a, prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii osobie, która:

1) jest obywatelem polskim lub obywatelem innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;

2) posiada:

a) dyplom lekarza weterynarii wydany przez polską szkołę wyższą albo

b) dyplom albo inne dokumenty potwierdzające formalne kwalifikacje lekarza weterynarii wydane przez inne niż Rzeczpospolita Polska państwo członkowskie Unii Europejskiej, wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 2f, albo

- c) dyplom lekarza weterynarii wydany przez inne państwo niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli dyplom ten został uznany w Rzeczypospolitej Polskiej za równorzędny, zgodnie z odrębnymi przepisami;
- 3) posiada pełną zdolność do czynności prawnych;
 - 4) posiada stwierdzony orzeczeniem lekarskim stan zdrowia pozwalający na wykonywanie zawodu lekarza weterynarii;
 - 5) wykazuje nienaganną postawę etyczną;
 - 6) korzysta w pełni z praw publicznych.
2. Lekarzowi weterynarii będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej spełniającemu warunki, o których mowa w ust. 1, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii, jeżeli:
- 1) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, że posiada na terenie tego państwa prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii, które nie zostało zawieszona, ani którego nie został pozbawiony, oraz że nie toczy się przeciwko niemu postępowanie w sprawie pozbawienia albo zawieszenia prawa wykonywania zawodu;
 - 2) złoży oświadczenie, że włada językiem polskim w mowie i piśmie w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu lekarza weterynarii.
3. Przepis ust. 2 pkt 2 nie dotyczy lekarzy weterynarii, którzy ukończyli studia weterynaryjne w języku polskim.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, uwzględniając zakres uprawnień zawodowych określony w art. 1 ust. 1 i 2.”;

3) po art. 2 dodaje się art. 2a-2k w brzmieniu:

„Art. 2a. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarzowi weterynarii będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niespełniającemu wymagań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2, jeżeli:

1) posiada:

a) dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza weterynarii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem:

– 1 stycznia 1994 r. w Austrii, Finlandii lub Szwecji,

– 3 kwietnia 1992 r. w Niemieckiej Republice Demokratycznej, o ile dokument ten uprawnia do wykonywania zawodu lekarza weterynarii na terytorium Republiki Federalnej Niemiec na tych samych zasadach jak dokument przyznany przez odpowiednie władze Republiki Federalnej Niemiec,

– 1 stycznia 1985 r. we Włoszech,

– 1 stycznia 1981 r. w Grecji,

– 21 grudnia 1980 r. w Hiszpanii lub Portugalii,

– 20 grudnia 1976 r. w Belgii, Danii, Francji, Holandii, Irlandii, Luksemburgu, Republice Federalnej Niemiec i Wielkiej Brytanii, oraz

b) zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze danego państwa członkowskiego potwierdzające, że wykonywał zawód przez okres co najmniej trzech kolejnych lat z pięciu lat bezpośrednio poprzedzających wydanie zaświadczenia, albo

2) posiada zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że posiadany przez niego dokument potwierdzający formalne kwalifikacje został wydany po uzyskaniu odpowiedniego wykształcenia niezbędnego do wykonywania zawodu i jest w tym państwie uznawany za odpowiadający dokumentom wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 2f.

2. Zaświadczenia, o których mowa w ust.1 pkt 1 lit.b i pkt 2, mogą być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty ich wydania.

Art. 2b. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna uznaje dyplomy lub inne dokumenty potwierdzające formalne kwalifikacje lekarza weterynarii posiadane przez obywatela innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, inne niż dyplomy lub dokumenty wymienione w wykazie, o którym mowa w art. 2f, jeżeli osoba ta posiada zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej potwierdzające, że dyplom lub dokument potwierdzający formalne kwalifikacje został uzyskany w wyniku ukończenia kształcenia zgodnego z

przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej i jest traktowany przez te władze jako równoważny dyplomom lub dokumentom wymienionym w wykazie, o którym mowa w art. 2f.

2. Zaświadczenie, o którym mowa w ust.1, może być przedstawiane w ciągu 12 miesięcy od daty jego wydania.
3. Za wystarczające w stosunku do obywatela państwa członkowskiego Unii Europejskiej, w zakresie spełnienia wymagań:
 - 1) o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 4 – uznaje się dokumenty odnoszące się do stanu zdrowia wymagane do wykonywania zawodu lekarza weterynarii w państwie członkowskim, z którego lekarz weterynarii przybywa; w przypadku gdy dokumenty tego rodzaju nie są wymagane, za wystarczające uważa się dokumenty wydane w tym państwie, odnoszące się do stanu zdrowia;
 - 2) o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5 – uznaje się dokumenty wydane przez odpowiednie władze państwa, którego lekarz weterynarii jest obywatelem, lub państwa, z którego przybywa, poświadczające, że obowiązujące w tym państwie wymagania dotyczące postawy etycznej do podjęcia zawodu lekarza weterynarii zostały spełnione; jeżeli w państwie, którego obywatelem jest lub z którego przybywa lekarz weterynarii, nie wydaje się dokumentu poświadczającego spełnienie wymagań dotyczących postawy etycznej, za wystarczający uznaje się wyciąg z rejestru skazanych wydany w państwie, którego lekarz jest obywatelem lub z którego przybywa.

4. Dokumenty, o których mowa w ust. 3, mogą być przedstawiane w ciągu 3 miesięcy od daty ich wydania.

Art. 2c. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna, rozpatrując wnioski o przyznanie prawa wykonywania zawodu, bierze pod uwagę:

- 1) dyplomy lub dokumenty potwierdzające formalne kwalifikacje lekarza weterynarii uzyskane w państwie innym niż państwo członkowskie Unii Europejskiej, jeżeli te dyplomy lub dokumenty zostały uznane w jednym z państw członkowskich Unii Europejskiej;
- 2) wykształcenie oraz doświadczenie zawodowe zdobyte w państwie członkowskim Unii Europejskiej.

Art. 2d. 1. W celu uzyskania prawa wykonywania zawodu, lekarz weterynarii składa okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej, na terenie której zamierza wykonywać zawód, wniosek o przyznanie prawa wykonywania zawodu oraz przedstawia dokumenty stwierdzające spełnienie wymagań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 1 i 2 albo w art. 2a, a także w art. 2 ust. 1 pkt 4.

2. Poza dokumentami, o których mowa w ust. 1, lekarz weterynarii składa okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej oświadczenia, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 3 i 6 oraz w art. 2 ust. 2 pkt 2.

3. Na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, o których mowa w ust. 1 i 2, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii i wydaje zaświadczenie o prawie wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

4. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, wzór

zaświadczenia, o którym mowa w ust. 3, uwzględniając w szczególności niezbędne dane osobowe lekarza weterynarii, numer dyplomu lekarza weterynarii, datę wydania i przez kogo został wydany, numer prawa wykonywania zawodu oraz podstawę prawną przyznania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

- Art. 2e. 1. Przyznanie prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii albo odmowa jego przyznania przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną powinny być dokonane niezwłocznie, nie później jednak niż w ciągu 3 miesięcy od dnia złożenia wszystkich wymaganych dokumentów i oświadczeń.
2. Jeżeli okręgową radę lekarsko-weterynaryjną posiada informacje dotyczące istotnych okoliczności, które wystąpiły przed podjęciem w Rzeczypospolitej Polskiej działalności przez obywatela innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej poza terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, a które mogą mieć wpływ na wykonywanie zawodu lekarza weterynarii, może poinformować o tych zdarzeniach państwo, którego obywatelstwo lekarz posiada, lub państwo, z którego przybywa, wnosząc o weryfikację tych informacji oraz o zawiadomienie o wszelkich działaniach, które zostały podjęte w odniesieniu do dokumentów wydanych przez to państwo. Postępowanie w takich sprawach jest poufne.
3. W przypadku, o którym mowa w ust. 2, bieg terminu, o którym mowa w ust. 1, zawieszają się do dnia otrzymania odpowiedzi, nie dłużej jednak niż na 3 miesiące.
4. W przypadku uzasadnionych wątpliwości dotyczących autentyczności dyplomów lub dokumentów

wydanych przez właściwe władze państw członkowskich Unii Europejskiej, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna zwraca się do tych władz o potwierdzenie autentyczności dyplomów lub innych dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje, a także o potwierdzenie, że lekarz weterynarii zamierzający wykonywać zawód w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskał pełne wykształcenie zgodne z przepisami obowiązującymi w tym państwie.

Art. 2f. Minister właściwy do spraw rolnictwa ogłosi, w drodze obwieszczenia w Dzienniku Urzędowym Rzeczypospolitej Polskiej „Monitor Polski”, wykaz dyplomów i innych dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje do wykonywania zawodu lekarza weterynarii przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, uwzględniając oryginalne i polskie brzmienie nazw dokumentów oraz podmiotów właściwych do ich wydania, wynikające z przepisów obowiązujących w Unii Europejskiej.

Art. 2g. 1. Lekarzowi weterynarii niebędącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może przyznać prawo wykonywania zawodu na czas nieokreślony lub na czas określony, jeżeli spełnia warunki określone w art. 2 ust. 1 pkt 2-6. Przepisy art. 2d ust. 1 i 2 stosuje się odpowiednio.

2. Prawo wykonywania zawodu na czas określony przyznawane osobie, o której mowa w ust. 1, w celu odbycia szkolenia podyplomowego lub uzyskania stopnia naukowego, obejmuje wyłącznie okres szkolenia oraz wskazane miejsce odbywania szkolenia.

3. Osobie, o której mowa w ust. 1, można przyznać prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1 i 2, jeżeli ukończyła studia magisterskie na kierunku weterynaria w języku polskim albo jeżeli wykazała znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza weterynarii potwierdzoną egzaminem z języka polskiego.
4. Prawo wykonywania zawodu, o którym mowa w ust. 1 i 2, przyznaje okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna właściwa ze względu na zamierzone miejsce wykonywania zawodu.
5. Egzamin, o którym mowa w ust. 3, przeprowadza Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna.
6. Opłatę za egzamin, o którym mowa w ust. 3, ponosi osoba zdająca, a wpływy z tego tytułu stanowią przychód Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej.
7. Minister właściwy do spraw rolnictwa, po zasięgnięciu opinii Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej, określi, w drodze rozporządzenia, sposób i tryb przeprowadzania egzaminu, o którym mowa w ust. 3, oraz wysokość opłaty za ten egzamin, uwzględniając zakres znajomości języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Art. 2h. 1. Lekarz weterynarii będący obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej i posiadający prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii w państwie członkowskim Unii Europejskiej może czasowo wykonywać zawód na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, bez konieczności wpisu do rejestru członków okręgowej izby lekarsko-

weterynaryjnej prowadzonego przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną, jeżeli:

- 1) przed podjęciem czynności zawodowych, a w pilnych przypadkach bezpośrednio po ich podjęciu, złoży we właściwej okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej pisemne oświadczenie o zamiarze wykonywania zawodu, z podaniem miejsca i czasu jego wykonywania;
 - 2) przedstawi zaświadczenie wydane przez odpowiednie władze państwa członkowskiego Unii Europejskiej, potwierdzające jego formalne kwalifikacje i stwierdzające, że wykonuje w tym państwie zawód lekarza weterynarii zgodnie z obowiązującymi przepisami;
 - 3) czas wykonywania czynności zawodowych nie przekroczy 90 dni w ciągu roku.
2. Zaświadczenie, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, nie może być uznane za ważne po upływie 12 miesięcy od daty wydania.
 3. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna wydaje zainteresowanemu lekarzowi weterynarii zaświadczenie o spełnieniu przez niego warunków, o których mowa w ust. 1.
 4. Do zaświadczenia, o którym mowa w ust. 1 pkt 2, przepis art. 2e ust. 4 stosuje się odpowiednio.

Art. 2i. 1. Lekarz weterynarii przy wykonywaniu zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej używa tytułów zawodowych w języku polskim.

2. Lekarz weterynarii, będący obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, może używać tytułu zawodowego w języku państwa, w którym tytuł ten został uzyskany,

jeżeli nie może on być właściwie przetłumaczony ze względu na brak odpowiedniego nazewnictwa w języku polskim.

3. W przypadku gdy tytuł zawodowy, którym posługuje się lekarz weterynarii, będący obywatelem innego niż Rzeczpospolita Polska państwa członkowskiego Unii Europejskiej, wymaga na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej uzyskania dodatkowych kwalifikacji, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna wskazuje lekarzowi weterynarii tytuł zawodowy, jakiego ma używać.

Art. 2j. 1. Lekarz weterynarii przy wykonywaniu zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej używa tytułów określających wykształcenie w brzmieniu nadanym w języku państwa członkowskiego, w którym uzyskał wykształcenie, z zastrzeżeniem ust. 2.

2. Jeżeli tytuł określający wykształcenie stosowany w państwie członkowskim Unii Europejskiej, z którego lekarz pochodzi lub przybywa, może mylić się z tytułem wymagającym w Rzeczypospolitej Polskiej uzyskania dodatkowego wykształcenia, którego dany lekarz weterynarii nie posiada, wówczas okręgowa izba lekarsko-weterynaryjna wskazuje stosowne brzmienie tytułu określającego wykształcenie, którym może posługiwać się ten lekarz.

Art. 2k. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna i okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne udzielają zainteresowanym lekarzom weterynarii, będącym obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej, informacji o prawodawstwie polskim dotyczącym weterynarii, o uchwałach samorządu lekarsko-weterynaryjnego regulujących zasady etyki i deontologii weterynaryjnej oraz o możliwości nauki języka polskiego.”;

4) po art. 6 dodaje się art. 6a w brzmieniu:

„Art. 6a. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna stwierdza utratę prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii w przypadku:

- 1) utraty przez lekarza weterynarii obywatelstwa polskiego lub obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej, jeżeli nie nabył równocześnie obywatelstwa innego państwa członkowskiego Unii Europejskiej;
- 2) ubezwłasnowolnienia lekarza weterynarii całkowitego lub częściowego;
- 3) utraty przez lekarza weterynarii praw publicznych;
- 4) orzeczenia przez sąd w stosunku do lekarza weterynarii prawomocnym wyrokiem zakazu wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- 5) zrzeczenia się przez lekarza weterynarii prawa wykonywania zawodu.”;

5) w art. 7 ust.1 otrzymuje brzmienie :

„1. Do uchwał organów samorządu w sprawach przyznawania prawa wykonywania zawodu, pozbawiania, zawieszania lub stwierdzania utraty tego prawa, stosuje się przepisy Kodeksu postępowania administracyjnego odnoszące się do decyzji administracyjnych.”;

6) w art. 10 w ust. 2 pkt 1 i 2 otrzymują brzmienie:

- „1) przyznawanie, pozbawianie, zawieszanie oraz stwierdzanie utraty prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- 2) prowadzenie rejestru członków izby,”;

7) w art. 17 po ust. 1 dodaje się ust. 1a i 1b w brzmieniu:

„1a. W rejestrze, o którym mowa w ust. 1, zamieszcza się następujące informacje:

- 1) numer wpisu;
- 2) imię i nazwisko, datę i miejsce urodzenia, obywatelstwo lekarza weterynarii;
- 3) miejsce zamieszkania i adres lekarza weterynarii;
- 4) numer PESEL, a w stosunku do cudzoziemców numer i datę wydania paszportu, termin ważności i nazwę organu, który wydał paszport;
- 5) numer i datę wydania dyplomu lekarza weterynarii oraz nazwę ukończonej szkoły wyższej, która wydała dyplom lekarza weterynarii, jej siedzibę i nazwę wydziału;
- 6) nazwę i siedzibę okręgowej rady lekarsko-weterynaryjnej, która przyznała lekarzowi weterynarii prawo wykonywania zawodu oraz numer i datę uchwały, na mocy której przyznano lekarzowi weterynarii prawo wykonywania zawodu;
- 7) numer i datę wydania zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- 8) numer NIP;
- 9) miejsce wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- 10) adnotacje uzupełniające, dotyczące w szczególności posiadanych kwalifikacji i tytułów zawodowych oraz stopni i tytułów naukowych;
- 11) informacje o ograniczeniach w wykonywaniu zawodu lekarza weterynarii związanych z:
 - a) przyznaniem prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii na czas określony,
 - b) orzeczeniem kary zawieszenia prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii;
- 12) datę wpisu i podpis osoby dokonującej wpisu.

- 1b. Lekarz weterynarii przekazuje okręgowej radzie lekarsko-weterynaryjnej dane objęte rejestrem, o którym mowa w ust. 1, i powiadamia o każdej zmianie danych, o których mowa w ust. 1a pkt 3, 4, 9 i 10 w terminie 30 dni od dnia powstania zmiany.”;

8) art. 18 otrzymuje brzmienie:

„Art. 18. 1. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna skreśla lekarza weterynarii z rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej w przypadku:

- 1) utraty prawa wykonywania zawodu w przypadkach określonych w art. 6a;
- 2) pozbawienia prawa wykonywania zawodu z mocy orzeczenia sądu lekarsko-weterynaryjnego;
- 3) przeniesienia miejsca wykonywania zawodu na teren innej izby lekarsko-weterynaryjnej;
- 4) nieuiszczenia składki członkowskiej przez okres dłuższy niż 1 rok;
- 5) śmierci.

2. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może odmówić skreślenia lekarza weterynarii z rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, z przyczyny wymienionej w art. 6a pkt 5, jeżeli przeciwko temu lekarzowi toczy się postępowanie z zakresu odpowiedzialności zawodowej.”;

9) w art. 39 w ust. 1 w pkt 15 kropkę na końcu zastępuje się przecinkiem i dodaje się pkt 16 i 17 w brzmieniu:

„16) prowadzi Centralny Rejestr Lekarzy Weterynarii Rzeczypospolitej Polskiej;

17) określa jednolite zasady numerowania zaświadczeń o prawie wykonywania zawodu lekarza weterynarii przez okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne, sposób prowadzenia rejestru

członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej, a także przekazywania danych z tego rejestru do Centralnego Rejestru Lekarzy Weterynarii Rzeczypospolitej Polskiej.”;

10) w art. 51 ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Kara pozbawienia prawa wykonywania zawodu powoduje skreślenie z rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej.”.

Art. 2. Zachowują moc zaświadczenia o prawie wykonywania zawodu lekarza weterynarii, wydane przed dniem wejścia w życie ustawy.

Art. 3. Ustawa wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

29-ust./6/hb

UZASADNIENIE

Projektowane zmiany w ustawie o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych mają na celu wprowadzenie do prawodawstwa polskiego przepisów Unii Europejskiej wynikających z następujących aktów prawnych:

- 1) Dyrektywy Rady 78/1026/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dowodów posiadania formalnych kwalifikacji w dziedzinie weterynarii, z uwzględnieniem przepisów ułatwiających efektywne korzystanie z prawa do działalności i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE nr L 362, 23.12.1978 r.),
- 2) Dyrektywy Rady 78/1027/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie koordynacji przepisów ustanowionych na mocy praw, rozporządzeń lub czynności administracyjnych dla działalności lekarzy weterynarii (Dz. Urz. WE nr L 362, 23.12.1978 r.),
- 3) Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z dnia 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie powszechnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa ogólnej, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE nr L 206, 31.07.2001 r.).

Projekt ustawy wprowadza zasadę równego traktowania obywateli polskich i obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej w kwestii przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej i swobodnego dostępu do świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych.

Projekt ustawy wprowadza rozwiązania, które w ramach dostosowywania prawa polskiego do standardów europejskich zostały już wprowadzone do ustawy z dnia 5 grudnia 1996 r. o zawodzie lekarza (Dz.U. z 2002 r. Nr 21, poz.204, z późn. zm.). Mając na uwadze równe traktowanie obywateli polskich i obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej, w odniesieniu do przyznawania prawa wykonywania

zawodu lekarza weterynarii na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, wprowadzono procedurę przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii, nawiązując do procedury przyjętej w ustawie o zawodzie lekarza.

Przepisy zawarte w art. 2-2d w sposób szczegółowy określają dokumenty i oświadczenia będące podstawą rozpatrzenia przez okręgową radę lekarsko-weterynaryjną wniosku lekarza weterynarii o przyznanie prawa wykonywania zawodu. W szczególności dotyczy to udokumentowania formalnych kwalifikacji lekarza weterynarii nabytych przez obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej w okresie poprzedzającym traktat akcesyjny.

Projektowana regulacja nie przewiduje formalnego sprawdzianu znajomości języka polskiego wobec lekarzy weterynarii będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej. Jednakże wykonywanie zawodu zaufania publicznego, jakim jest lekarz weterynarii, zobowiązuje cudzoziemców do umiejętności posługiwania się językiem kraju goszczącego w sposób zabezpieczający interesy klienta i bezpieczeństwo pogłowa zwierzęcego. Przewiduje się, że fakt znajomości języka polskiego potwierdzi zainteresowany lekarz weterynarii w drodze oświadczenia.

Projekt ustawy utrzymuje dotychczas obowiązujące przepisy, nakładające na okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne obowiązki związane z rozpatrywaniem wniosków o przyznanie prawa wykonywania zawodu i potwierdzenie tego prawa oraz zobowiązuje rady do prowadzenia rejestru członków okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej. Obowiązek określenia szczegółowego postępowania w sprawach o przyznanie prawa wykonywania zawodu i rejestrowania uprawnionych lekarzy weterynarii nałożono na Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną. Wzór dokumentu – Prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii określi, w drodze rozporządzenia, minister właściwy do spraw rolnictwa. Nie przewiduje się opłat za czynności organów samorządu zawodowego lekarsko-weterynaryjnego związane z przyznawaniem prawa wykonywania zawodu oraz z rejestrowaniem członków izby.

Zgodnie z art. 2f projekt ustawy zobowiązuje ministra właściwego do spraw rolnictwa do ogłoszenia w Monitorze Polskim wykazu obowiązujących dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje lekarzy weterynarii w krajach członkowskich Unii Europejskiej. Wykaz ten jest niezbędny w postępowaniu okręgowych rad lekarsko-weterynaryjnych przy przyznawaniu prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Przepisy art. 2g określają szczegółowe zasady przyznawania prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii osobom nieposiadającym obywatelstwa państwa członkowskiego Unii Europejskiej. Osoby takie zobowiązuje się do wykazania znajomości języka polskiego, w przypadku ukończenia studiów weterynaryjnych poza Polską.

Natomiast przepisy zawarte w art. 2h-2j ustanawiają normy zmierzające do ułatwienia lekarzom weterynarii, obywatelom innych niż Rzeczpospolita Polska państw członkowskich Unii Europejskiej, wykonywania czynności zawodowych i świadczenia usług na terytorium Polski.

Projektowane zmiany w ustawie przewidują odstępianie od niektórych rozwiązań dotychczas obowiązujących. Dotyczy to wpisu na listę lekarzy weterynarii posiadających prawo wykonywania zawodu, prowadzoną centralnie przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną. Lista zostaje zastąpiona przez rejestry okręgowe, w których okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne będą rejestrować lekarzy weterynarii będących członkami danej izby. Uprości to postępowania w sprawach o przyznanie prawa wykonywania zawodu, jak również skróci jego czas. Centralny Rejestr Lekarzy Weterynarii będzie prowadzony przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną w celach statystycznych.

Uchylono także przepis zobowiązujący ministra właściwego do spraw rolnictwa do określenia, w drodze rozporządzenia, programu nauczania realizowanego przez uczelnie wydające dyplomy lekarza weterynarii, jako niespójny z ustawą o szkolnictwie wyższym (art. 2 ust. 2 pkt 1).

Odstąpiono również od możliwości stosowania wymogu przeszkolenia wobec lekarzy weterynarii zgłaszających zamiar wykonywania zawodu po upływie pięciu lat od ukończenia studiów (art. 2 ust. 3), gdyż wymóg taki jest niezgodny z przepisami obowiązującymi w Unii Europejskiej.

Jednocześnie w kolejnych punktach dokonano zmian wynikających z dodania art. 2a-2j. Zmiany te dotyczą postępowania, określonego w pkt 4, w przypadkach związanych z utratą prawa wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Zmiany zawarte w pkt 5-10 określają szczegółowe wymogi dotyczące zawartości i prowadzenia rejestru członków okręgowych izb lekarsko-weterynaryjnych.

29a-uz.ust./6/hb

OCENA SKUTKÓW REGULACJI

Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje

Projekt ustawy obejmuje zakresem regulacji osoby ubiegające się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Konsultacje społeczne

Projekt ustawy został przedstawiony do konsultacji:

- 1) Krajowej Radzie Lekarsko-Weterynaryjnej,
- 2) Ogólnopolskiemu Związkowi Zawodowemu Lekarzy Weterynarii Inspekcji Weterynaryjnej i NSZZ „Solidarność” Pracowników Weterynarii.

Z uwagi na to, że Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna jest członkiem Europejskiej Federacji Lekarzy Weterynarii od 1995 r. i uczestniczy z głosem stanowiącym w działaniach Federacji dotyczących opiniowania i projektowania przepisów prawa europejskiego w zakresie weterynarii, zasady funkcjonowania zawodu w Unii Europejskiej są powszechnie znane polskim lekarzom weterynarii.

Wpływ regulacji na dochody i wydatki budżetu i sektora publicznego

Ustawa nie powoduje obciążenia budżetu państwa i budżetów jednostek samorządu terytorialnego, ponieważ funkcjonowanie samorządu zawodowego lekarsko-weterynaryjnego jest finansowane w całości ze składek członkowskich.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Wejście w życie projektowanej ustawy, dzięki procedurze automatycznego uznawania kwalifikacji, będzie stanowić istotne ułatwienie dla obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej w zakresie świadczenia usług lekarsko-weterynaryjnych na terytorium Polski, umożliwi im osiedlanie i podejmowanie działalności gospodarczej. Spowoduje to zwiększenie konkurencyjności na rynku usług lekarsko-weterynaryjnych,

wymusi intensyfikację nauczania podyplomowego, co przy możliwej wymianie doświadczeń i wiedzy zawodowej powinno przyczynić się do znacznego wzrostu jakości usług. Ponieważ wprowadzane ułatwienia są objęte zasadą wzajemności, jest również do przewidzenia nasilenie migracji polskich lekarzy weterynarii na terytoria państw członkowskich Unii Europejskiej. Zaistnieje nowe zjawisko transgranicznej wymiany usług lekarsko-weterynaryjnych.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Projektowana regulacja zwiększy konkurencję na rynku świadczeń weterynaryjnych przez dopuszczenie do wykonywania zawodu lekarza weterynarii obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów

Projektowany akt normatywny nie ma wpływu na sytuację i rozwój regionalny.

Wpływ regulacji na zdrowie ludzi

Projektowana ustawa zwiększy konkurencyjność na rynku świadczeń weterynaryjnych, a tym samym poprawi jakość świadczonych usług. Zatem zwiększy się bezpieczeństwo ludzi i zwierząt.

**UZASADNIENIE DOSTOSOWAWCZEGO CHARAKTERU
PROJEKTU USTAWY O ZMIANIE USTAWY O ZAWODZIE LEKARZA
WETERYNARII I IZBACH LEKARSKO-WETERYNARYJNYCH**

Celem przedstawionego projektu ustawy jest wprowadzenie do ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych przepisów ułatwiających uznawanie kwalifikacji zawodowych w zawodzie lekarza weterynarii, wprowadzając zasadę równego traktowania obywateli polskich i obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej.

Do unijnego systemu prawnego regulującego problematykę związaną z uznawaniem kwalifikacji zawodowych w dziedzinie weterynarii oraz podejmowania i prowadzenia przez tą grupę praktyki zawodowej, należą następujące akty prawne:

- Dyrektywa Rady 78/1026/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie weterynarii, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE Nr L 362, 23/12/1978),
- Dyrektywa Rady 78/1027/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. dotycząca koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy weterynarii (Dz. Urz. WE Nr L 362, 23/12/1978),
- Dyrektywa Rady 81/1057/EWG z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniająca dyrektywy 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarzy, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentystów i lekarzy weterynarii, w odniesieniu do praw nabytych (Dz. Urz. WE Nr L 385, 31.12.1981),
- Dyrektywa Rady 89/594/EWG z dnia 30 października 1989 r. zmieniająca dyrektywy 75/362/EWG, 77/452/EWG, 77/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG odnoszące się do wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarzy, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentystów, lekarzy weterynarii oraz położnych, jak również dyrektywy 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do

działalności lekarzy, lekarzy weterynarii i położnych (Dz. Urz. WE Nr L 341, 23/11/1989),

- Dyrektywa Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z 14 maja 2001 r. zmieniająca dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarki odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza dentystry, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE nr L 206, 31.07.2001);

Podstawowym założeniem ww. wymienionych aktów prawa wspólnotowego jest wprowadzenie systemu automatycznego uznawania przez państwo przyjmujące kwalifikacji zawodowych lekarzy weterynarii – obywateli Unii Europejskiej – na obszarze całej Unii, na podstawie dyplomów i innych dokumentów uzyskanych w innym państwie członkowskim UE. W konsekwencji osoba migrująca posiadająca formalne kwalifikacje może wykonywać zawód lekarza weterynarii w państwie przyjmującym na takich samych zasadach jak obywatele tego państwa członkowskiego.

W celu wdrożenia powyższych zasad do systemu prawa polskiego konieczne było sporządzenie projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych.

Realizacji postanowień dyrektyw służą przepisy art. 1 pkt 2, 3 i 4 projektu, które przewidują równe traktowanie obywateli polskich i obywateli państw członkowskich Unii Europejskiej. Po przeprowadzeniu analizy porównawczej zapisów projektu ze wskazanymi postanowieniami dyrektywy, należy stwierdzić ich zgodność.

Ponadto projekt regulacji porządkuje sprawę pojęcia „tytuł akademicki” (*academic title*), który dotychczas nie funkcjonował w polskim systemie prawnym i był błędnie tłumaczony jako tytuł naukowy. Dyrektywy nakładają obowiązek uregulowania kwestii posługiwania się tytułami uzyskanymi w wyniku ukończenia kształcenia i określającymi wykształcenie (umieszczonymi na dyplomie). Projektowany przepis art. 1 pkt 3 wprowadzający art. 2j do

obowiązującej ustawy, stanowi implementację postanowień zawartych w art. 5 Dyrektywy Rady 78/1026/EWG. Artykuł 5 Dyrektywy nakłada na państwa członkowskie obowiązek zagwarantowania obywatelom państw członkowskich prawa używania tytułu określającego wykształcenie, o ile tytuł taki (lub jego skrót) nie jest tożsamy z tytułem zawodowym w państwie członkowskim pochodzenia lub państwa z którego obywatele ci przybywają. Ponadto dyrektywa określa środki, które państwo przyjmujące może zastosować w sytuacji, gdy tytuł określający wykształcenie może być mylony z tytułem zawodowym (ust. 1) lub z tytułem wymagającym w państwie przyjmującym dodatkowego wykształcenia. (ust. 2).

W zakresie projektowanego brzmienia art. 2 ust. 2 pkt 2) dotyczącego wymogu znajomości języka polskiego, zawartego w przepisie art. 1 pkt 2 opiniowanego projektu ustawy, należy stwierdzić zgodność projektowanego przepisu z brzmieniem art. 14 ust. 3 dyrektywy Rady 78/1026/EWG. Dyrektywa stwierdza, iż w interesie zarówno lekarzy weterynarii jak i w interesie ich klientów jest, aby lekarze weterynarii uzyskali przygotowanie językowe konieczne do wykonywania ich zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Ze względu na niedopuszczalność formy egzaminu potwierdzającego znajomość języka państwa przyjmującego, mogącą potencjalnie powodować barierę w przepływie osób, przyjęte przez projektodawcę rozwiązanie w postaci nałożenia wymogu złożenia oświadczenia o władaniu językiem polskim w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu, należy uznać za zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Zmiany zaproponowane w projekcie ustawy wynikają również z wyjaśnień udzielonych przez Komisję Europejską w trakcie konsultacji technicznych w zakresie tzw. praw nabytych. Opiniowany projekt regulacji należy uznać za dostosowujący w tym zakresie prawo polskie do prawa wspólnotowego.

Art. 1 pkt 3 projektu ustawy dotyczący art. 2a ust. 1 pkt 1a stanowi, że okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarzowi weterynarii będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niespełniającemu wymagań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy.

Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje takie prawo, jeżeli osoba o której mowa powyżej, posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza weterynarii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem konkretnie określonym dla każdego z państw członkowskich, które przystąpiły do Wspólnot Europejskich po dacie wydania dyrektyw dot. uznawania kwalifikacji lekarza weterynarii (Austrii, Finlandii, Szwecji,

Niemieckiej Republice Demokratycznej, Hiszpanii, Portugalii oraz Grecji) oraz przed jednym terminem określonym dla pozostałych państw członkowskich (Belgii, Danii, Francji, Holandii, Irlandii, Luksemburgu, Republice Federalnej Niemiec i Wielkiej Brytanii).

W porównaniu z pierwotnym brzmieniem projektu zmiany obejmują:

- 1) w przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji z 1 stycznia 1995 r. na 1 stycznia 1994 r.,
- 2) w przypadku Hiszpanii i Portugalii z 1 stycznia 1986 r. na 1 stycznia 1980 r.,
(w związku z wcześniej zawartymi porozumieniami zawartymi przez te państwa z Unią Europejską),
- 3) w przypadku Włoch data została wyznaczona na dzień 1 stycznia 1985 r. zgodnie z przepisem art. 19 dyrektywy Rady 89/594/EWG. Zgodnie z tym przepisem ustala się jako środek przejściowy, że Włochy, których ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne dotyczące programu kształcenia nie były w pełni zgodne z wymogami określonymi w Załączniku w chwili, gdy dyrektywa 78/1026/EWG oraz dyrektywa 89/594/EWG weszły w życie, mogą nadal stosować swe przepisy do osób, które rozpoczęły kształcenie w zakresie weterynarii nie później niż dnia 31 grudnia 1984 r. Każde Państwo Członkowskie ma prawo żądać, aby posiadacze dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, uprawniających do wykonywania zawodu a wydane przez Włochy po ukończeniu kształcenia rozpoczętego przed dniem 1 stycznia 1985 r. przedłożyli zaświadczenia, iż przez przynajmniej trzy kolejne lata z pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia wykonywali oni faktycznie i zgodnie z prawem czynności, chyba że do wymienionego wyżej dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji dołączone jest zaświadczenie wydane przez właściwe władze włoskie, w którym poświadczają one odbycie kształcenia w pełni zgodnego z wymogami zawartymi w niniejszym artykule i Załączniku.

W związku z powyższą przedstawioną analizą należy stwierdzić, że projektowana ustawa implementuje wspólnotowy system uznania tytułów i kwalifikacji zawodowych w zawodzie lekarza weterynarii uzyskanych w państwach członkowskich Unii Europejskiej.

Projektowany termin wejścia w życie ustawy przypada na dzień uzyskania przez Rzeczypospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

W konkluzji należy stwierdzić, iż wyżej przedstawiona analiza pozwala uznać projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych za dostosowujący prawo polskie do wspólnotowego *acquis* w zakresie umożliwienia obywatelom państw członkowskich Unii Europejskiej wykonywania zawodu weterynarza na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej.

Ustawa o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych jest traktowana priorytetowo w Narodowym Programie Przygotowania do Członkostwa (NPPC 2000). **Priorytet nr 2.5** w obszarze Dostosowanie polskiego prawa do dyrektyw sektorowych w zakresie uznawania kwalifikacji w zawodach: prawnik, weterynarz, farmaceuta, lekarz, położna, pielęgniarka, dentysta i architekt, przewidywał uchwalenie ustawy implementującej dyrektywy tak, aby weszła w życie w dniu akcesji.

**URZĄD
KOMITETU INTEGRACJI EUROPEJSKIEJ**

MINISTER
Prof. dr hab. Danuta Hübner
Sekt. Min. DH/2220 /2003/DPE/jg

Warszawa, *M.07.* 2003 r.

Pan
Aleksander Proksa
Sekretarz Rady Ministrów

Opinia o zgodności projektu ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, z prawem Unii Europejskiej, wyrażona na podstawie art. 2 ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 8 sierpnia 1996 r. o Komitecie Integracji Europejskiej (Dz. U. Nr 106, poz. 494) przez Sekretarza Komitetu Integracji Europejskiej, Minister Danutę Hübner, działającą z upoważnienia Przewodniczącego Komitetu Integracji Europejskiej.

W związku z przedłożonym projektem ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (pismo nr RM-10-92-03), pozwalam sobie wyrazić następującą opinię:

- I. Celem przedłożonego projektu ustawy jest wprowadzenie zmian implementujących dyrektywy sektorowe w zakresie uznania kwalifikacji lekarza weterynarii a także w zakresie swobody świadczenia usług.
- II. W ramach Unii Europejskiej kwestia dostępu do wykonywania zawodu weterynarza podlega harmonizacji w zakresie niezbędnym do swobodnego przepływu osób i usług w ramach wspólnego rynku na podstawie art. 43 i art. 49 Traktatu Ustanawiającego Wspólnotę Europejską.
- III. W szczególności projekt ten należy przeanalizować pod kątem zgodności z przepisami:
 - Dyrektywy Rady 78/1026/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. w sprawie wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji w zakresie weterynarii, łącznie ze środkami mającymi na celu ułatwienie skutecznego wykonywania prawa przedsiębiorczości i swobody świadczenia usług (Dz. Urz. WE Nr L 362, 23/12/1978), – zmienionej Dyrektywą Rady 81/1057/EWG z dnia 14 grudnia 1981 r. uzupełniającą dyrektywę 75/362/EWG, 77/452/EWG, 78/686/EWG i 78/1026/EWG, dotyczące

wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarzy, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentyistów i lekarzy weterynarii, w odniesieniu do praw nabytych (Dz. Urz. WE Nr L 385, 31.12.1981),

- Dyrektywy Rady 78/1027/EWG z dnia 18 grudnia 1978 r. dotyczącej koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych w zakresie działalności lekarzy weterynarii (Dz. Urz. WE Nr L 362, 23/12/1978),
- Dyrektywy Rady 89/594/EWG z dnia 30 października 1989 r. zmieniającej dyrektywy 75/362/EWG, 77/452/EWG, 77/686/EWG, 78/1026/EWG oraz 80/154/EWG odnoszące się do wzajemnego uznawania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji lekarzy, pielęgniarek odpowiedzialnych za opiekę ogólną, lekarzy dentyistów, lekarzy weterynarii oraz położnych, jak również dyrektywy 75/363/EWG, 78/1027/EWG oraz 80/155/EWG dotyczące koordynacji przepisów ustawowych, wykonawczych i administracyjnych odnoszących się do działalności lekarzy, lekarzy weterynarii i położnych (Dz. Urz. WE Nr L 341, 23/11/1989),
- Dyrektywy Parlamentu Europejskiego i Rady 2001/19/WE z 14 maja 2001 r. zmieniającej dyrektywy Rady 89/48/EWG i 92/51/EWG w sprawie ogólnego systemu uznawania kwalifikacji zawodowych oraz dyrektywy Rady 77/452/EWG/, 77/453/EWG, 78/686/EWG, 78/687/EWG, 78/1026/EWG, 78/1027/EWG, 80/154/EWG, 80/155/EWG, 85/384/EWG, 85/432/EWG, 85/433/EWG i 93/16/EWG dotyczące zawodów pielęgniarstwa odpowiedzialnej za opiekę ogólną, lekarza dentyisty, lekarza weterynarii, położnej, architekta, farmaceuty i lekarza (Dz. Urz. WE nr L 206, 31.07.2001);

IV. W art. 1 ust. 2 projektowanej regulacji nadaje się nowe brzmienie art. 2 zmienianej ustawy. Przepis art. 1 ust. 2 projektowanej ustawy stanowi implementację postanowień zawartych w art. 2 Dyrektywy Rady 78/1026/EWG. Artykuł 2 Dyrektywy nakłada na państwa członkowskie obowiązek uznania dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających formalne kwalifikacje wydane obywatelom państw członkowskich przez inne państwa członkowskie zgodnie z dyrektywą 78/1027/EWG. Państwo przyjmujące jest zobowiązane nadać takim dyplom taką samą moc obowiązującą na swoim terytorium jak dyplomom przez siebie wydanym, w zakresie podjęcia i wykonywania działalności.

V. W zakresie projektowanego brzmienia art. 2 ust. 2 pkt 2) dotyczącego wymogu znajomości języka polskiego, zawartego w przepisie art. 1 ust. 2 opiniowanego projektu ustawy, należy stwierdzić zgodność projektowanego przepisu z brzmieniem art. 14 ust. 3 dyrektywy Rady 1026/78/EWG. Dyrektywa stwierdza, iż w interesie zarówno lekarzy weterynarii jak i w interesie ich klientów jest, aby lekarze weterynarii uzyskali przygotowanie językowe konieczne do wykonywania ich zawodu w przyjmującym państwie członkowskim. Ze względu na niedopuszczalność formy egzaminu potwierdzającego znajomość języka państwa przyjmującego, mogącą potencjalnie powodować barierę w przepływie osób, przyjęte przez projektodawcę rozwiązanie w postaci nałożenia wymogu złożenia oświadczenia o władaniu językiem polskim w zakresie niezbędnym do wykonywania zawodu, należy uznać za zgodne z prawem Unii Europejskiej.

Ponadto dyrektywa 78/1026/EWG ustala w art. 10 maksymalny okres 3 miesięcy na rozpatrzenie wniosku i przyznanie bądź odmowę prawa wykonywania zawodu. Opiniowany projekt ustawy w art. 1 ust. 3 odnośnie nowego brzmienia art. 2e

wprowadza analogiczny okres 3 miesięczny. W związku z powyższym należy uznać zgodność projektu z prawem wspólnotowym w tym zakresie.

- VI. Art. 1 pkt 3 projektu ustawy dotyczący m.in. art. 2a ust. 1 pkt 1a stanowi, że okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarzowi weterynarii będącemu obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej, niespełniającemu wymagań określonych w art. 2 ust. 1 pkt 2 projektu ustawy. Okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje takie prawo, jeżeli osoba o której mowa powyżej, posiada dokument potwierdzający formalne kwalifikacje lekarza weterynarii, świadczący o rozpoczęciu kształcenia przed dniem konkretnie określonym dla każdego z państw członkowskich, które przystąpiły do Wspólnot Europejskich po dacie wydania dyrektyw dot. uznawania kwalifikacji lekarza weterynarii (Austrii, Finlandii, Szwecji, Niemieckiej Republice Demokratycznej, Hiszpanii, Portugalii oraz Grecji) oraz przed jednym terminem określonym dla pozostałych państw członkowskich (Belgii, Danii, Francji, Holandii, Irlandii, Luksemburgu, Republice Federalnej Niemiec i Wielkiej Brytanii).
- W przypadku Austrii, Finlandii i Szwecji wskazana została data 1 stycznia 1994 r. w związku z wcześniej zawartymi porozumieniami zawartymi przez te państwa z Unią Europejską w ramach umowy dotyczącej Europejskiego Obszaru Gospodarczego.
- W przypadku Włoch data została wyznaczona na dzień 1 stycznia 1985 r. zgodnie z przepisem art. 19 dyrektywy Rady 89/594/EWG. Zgodnie z tym przepisem ustala się jako środek przejściowy, że Włochy, których ustawy, rozporządzenia i przepisy administracyjne dotyczące programu kształcenia nie były w pełni zgodne z wymogami określonymi w Załączniku w chwili, gdy dyrektywa 78/1026/EWG oraz dyrektywa 89/594/EWG weszły w życie, mogą nadal stosować swe przepisy do osób, które rozpoczęły kształcenie w zakresie weterynarii nie później niż dnia 31 grudnia 1984 r. Każde Państwo Członkowskie ma prawo żądać, aby posiadacze dyplomów, świadectw i innych dokumentów potwierdzających posiadanie kwalifikacji, uprawniających do wykonywania zawodu a wydane przez Włochy po ukończeniu kształcenia rozpoczętego przed dniem 1 stycznia 1985 r. przedłożyli zaświadczenia, iż przez przynajmniej trzy kolejne lata z pięciu lat poprzedzających wydanie zaświadczenia wykonywali oni faktycznie i zgodnie z prawem czynności, chyba że do wymienionego wyżej dyplomu, świadectwa lub innego dokumentu potwierdzającego posiadanie kwalifikacji dołączone jest zaświadczenie wydane przez właściwe władze włoskie, w którym poświadczają one odbycie kształcenia w pełni zgodnego z wymogami zawartymi w artykule 19 i Załączniku.
- VII. Odnośnie zmian zawartych w art. 1 ust. 3 projektowanej regulacji nadających nowe brzmienie art. 2h dotyczącemu czasowego wykonywania zawodu na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, należy wskazać na art. 12 dyrektywy 78/1026/EWG, który zawiera postanowienia dotyczące świadczenia usług. Zgodnie z tymi postanowieniami jeżeli państwa członkowskie wymagają od swoich obywateli rejestracji w organizacji zawodowej, dane państwo członkowskie zniesie ten wymóg w stosunku do obywateli innych państw członkowskich w zakresie świadczenia usług. W związku z powyższym opiniowany projekt ustawy zwalniając z obowiązku rejestracji lekarzy weterynarii będących obywatelami państw członkowskich Unii Europejskiej w przypadku czasowego wykonywania zawodu, należy uznać za zgodny ze wskazanymi przepisami prawa Unii Europejskiej.

- VIII. Nowe brzmienie przepisu art. 2i (art. 1 ust. 3 projektowanej ustawy) wprowadza zasady używania tytułów zawodowych na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej przez lekarzy weterynarii, którzy nabyli swoje kwalifikacje w państwach członkowskich Unii Europejskiej. Dyrektywa 78/1026/EWG reguluje tą kwestię w art. 5 oraz w art. 13. Należy stwierdzić zgodność przepisów projektowanej ustawy z prawem wspólnotowym w zakresie w jakim ustanawiają zasadę posługiwania się tytułem zawodowym w języku polskim.
- IX. Projektowane brzmienie artykułu 2j (art. 1 ust. 3 opiniowanego projektu ustawy) dotyczy nakazu udzielania przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną i okręgowe rady lekarsko-weterynaryjne informacji o polskich przepisach prawnych dotyczących weterynarii, zasadach etyki i deontologii oraz możliwości nauki języka polskiego. Dyrektywa 78/1026/EWG w art. 14 formułuje podobny nakaz podjęcia koniecznych środków w celu umożliwienia zainteresowanym osobom uzyskania informacji w sprawie przepisów weterynaryjnych, w sprawie etyki zawodowej obowiązujących w przyjmującym państwie członkowskim. W tym celu państwa członkowskie mogą tworzyć ośrodki informacji, które zgodnie z ust. 2 art. 14 dyrektywy, mogą być utworzone w strukturach właściwych władz i podmiotów. Należy stwierdzić, że projektowana ustawa implementuje w tym zakresie przepisy art. 14 dyrektywy 78/1026/EWG.
- X. **W konkluzji stwierdzam, że projekt ustawy o zmianie ustawy o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych jest zgodny z prawem Unii Europejskiej.**

Z poważaniem,

Do uprzejmej wiadomości:

Pan Jerzy Pilarczyk
Sekretarz Stanu
Ministerstwo Rolnictwa
i Rozwoju Wsi

Z up. Sekretarza Komitetu
Integracji Europejskiej
PODSEKRETAŹ STANU

Jarosław Pietras

**Rozporządzenie
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi¹⁾**

z dnia

**w sprawie znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza
weterynarii**

Na podstawie art. 2 ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych (Dz. U. z 2002 r Nr 187, poz.1567 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2003 r. Nr ..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Znajomość języka polskiego w mowie i piśmie, niezbędna do wykonywania zawodu lekarza weterynarii, obejmuje umiejętność:

- 1) rozumienia tekstu pisanego, umożliwiającą w szczególności korzystanie z fachowej literatury i piśmiennictwa oraz przepisów regulujących wykonywanie zawodu;
- 2) porozumiewania się z osobami, na rzecz których świadczone są usługi, lekarzami weterynarii i przedstawicielami innych zawodów medycznych, a w szczególności przeprowadzania wywiadów lekarskich, udzielania przystępnych i zrozumiałych porad oraz informacji, przekazywania danych o leczonych zwierzętach oraz uczestniczenie w konsultacjach, naradach i szkoleniach zawodowych;
- 3) pisania, w tym prowadzenia dokumentacji medycznej, a w szczególności prowadzenia historii choroby, skierowania do zakładu leczniczego dla zwierząt lub innej osoby udzielającej świadczeń weterynaryjnych poza zakładem, a także innego skierowania na badania diagnostyczne i konsultacje, wypisywania recept oraz wydawania zaświadczeń, orzeczeń i opinii.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

30-/6/hb

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii realizuje upoważnienie zawarte w art. 2 ust. 4 z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, który został dodany nowelizacją ustawy z dnia2003 r.

Zgodnie z art. 2 okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może przyznać prawo wykonywania zawodu na czas nieokreślony lub na czas określony tylko wtedy, gdy lekarz weterynarii będzie się wykazywał znajomością języka polskiego w zakresie umożliwiającym wykonywanie zawodu w Polsce.

Projekt rozporządzenia przewiduje, iż zakres znajomości języka polskiego powinien obejmować:

- znajomość języka w piśmie, umożliwiającą czytanie literatury fachowej oraz aktów prawnych dotyczących wykonywania zawodu, a także prowadzenie dokumentacji,
- czynną i bierną znajomość języka tj. porozumiewanie się z klientami i innymi osobami w stopniu umożliwiającym prawidłowe postawienie diagnozy i udzielenie porady lekarskiej.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji

Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje

Projektowane rozporządzenie obejmuje zakresem regulacji osoby ubiegające się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Planowane konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia był przedmiotem konsultacji ze związkami zawodowymi oraz samorządem lekarsko-weterynaryjnym.

Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na rynek pracy.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na sytuację i rozwój regionów.

Wpływ regulacji na zdrowie ludzi

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na zdrowie ludzi.

**Rozporządzenie
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi¹⁾**

z dnia

w sprawie wzoru zaświadczenia „Prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii”

Na podstawie art. 2d ust. 4 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych (Dz. U. z 2002 r Nr 187, poz.1567 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2003 r. Nr..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. Ustala się wzór zaświadczenia „Prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii”, stanowiący załącznik do rozporządzenia.

§ 2. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

**MINISTER ROLNICTWA
I ROZWOJU WSI**

32-6/hb

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

Załącznik do rozporządzenia
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi
z dnia..... (poz.)

WZÓR ZAŚWIADCZENIA „PRAWO WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA WETERYNARIJ”

Nazwa okręgowej izby lekarsko-weterynaryjnej
z siedzibą w.....

Pan/Pani.....
Urodzony(a).....w.....
Mający(a) dyplom lekarza weterynarii nr.....wydany w dniu.....
przez.....

posiada

PRAWO WYKONYWANIA ZAWODU LEKARZA WETERYNARIJ
na obszarze Rzeczypospolitej Polskiej

oznaczone numerem.....

przyznane uchwałą Okręgowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej nr.....z dnia
na podstawie art.... ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-
weterynaryjnych (Dz. U. z 2002 r. Nr 187, poz.1567 z późn. zmianami.)

.....
Miejscowość i data
.....
pieczęć okrągła
.....
podpis Prezesa

Druk o wymiarach 42 cm x 30 cm na papierze czerpanym ze znakiem wodnym.

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie wzoru zaświadczenia „Prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii” realizuje upoważnienie zawarte w art. 2d ust. 4 z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, który został dodany nowelizacją ustawy z dnia2003 r.

Zgodnie z art. 2d na podstawie złożonych dokumentów i oświadczeń, określonych w art. 2 lub 2a, okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna przyznaje prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii i wydaje zaświadczenie „Prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii”. Wzór zaświadczenia określa załącznik do rozporządzenia.

Koszty wydania zaświadczeń ponosić będzie samorząd lekarzy weterynarii.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji

Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje

Projektowane rozporządzenie obejmuje zakresem regulacji osoby ubiegające się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Planowane konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia był przedmiotem konsultacji ze związkami zawodowymi oraz samorządem lekarsko-weterynaryjnym.

Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na rynek pracy.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na sytuację i rozwój regionów.

Wpływ regulacji na zdrowie ludzi

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na zdrowie ludzi.

**Rozporządzenie
Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi¹⁾**

z dnia

**w sprawie egzaminu ze znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania
zawodu lekarza weterynarii**

Na podstawie art. 2g ust. 7 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko - weterynaryjnych (Dz. U. z 2002 r Nr 187, poz.1567 i Nr 240, poz. 2052 oraz z 2003 r. Nr..., poz. ...) zarządza się, co następuje:

§ 1. 1. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, zgodnie z ustalonym rocznym harmonogramem, przeprowadza egzamin z języka polskiego dla cudzoziemca, na jego pisemny wniosek i po uiszczeniu opłaty, o której mowa w § 4.

2. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna zawiadamia egzaminowanego cudzoziemca o wpisaniu na listę egzaminowanych oraz o terminie i miejscu składania egzaminu, nie później niż na 14 dni przed terminem egzaminu.

§ 2. 1. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna powołuje czteroosobową komisję egzaminacyjną, w której skład wchodzi lekarze weterynarii o odpowiednio wysokich kwalifikacjach oraz co najmniej jedna osoba posiadająca wykształcenie wyższe na kierunku filologia polska.

2. Komisja egzaminacyjna wybiera spośród swoich członków przewodniczącego i sekretarza. Sekretarz komisji sporządza protokół przebiegu egzaminu, a podpisują go członkowie i przewodniczący.

§ 3. 1. Egzamin składa się z czterech standardowych sprawdzianów, które obejmują:

- 1) A - sprawdzian pisemny - standaryzowane dyktando z płyty CD;
- 2) B - sprawdzian testowy - rozumienie tekstu mówionego z płyty CD;
- 3) C - sprawdzian ustny - umiejętność czytania i zrozumienia tekstu czytanego przez zdającego;
- 4) D - sprawdzian praktyczny - umiejętność symulowanego zbierania wywiadów lekarskich i udzielania porad, a w szczególności poprawnego formułowania pytań i wypowiedzi oraz stosowania terminologii lekarskiej na podstawie dwóch wybranych problemów medycznych.

2. Zakres przedmiotowy egzaminu określa rozporządzenie Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia.....2003 r. w sprawie znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii (Dz. U. Nr..., poz....).

3. Komisja egzaminacyjna zalicza poszczególne sprawdziany na podstawie uzyskanej liczby punktów.

4. Do zdania egzaminu niezbędne jest uzyskanie w każdym ze sprawdzianów, o których mowa w ust. 1, co najmniej 55 % liczby punktów możliwych do uzyskania.

5. Wyniki sprawdzianów oraz egzaminu umieszcza się w protokole, o którym mowa w § 2 ust. 2.

¹⁾ Minister Rolnictwa i Rozwoju Wsi kieruje działem administracji rządowej – rolnictwo, na podstawie § 1 ust. 2 pkt 1 rozporządzenia Prezesa Rady Ministrów z dnia 29 marca 2002 r. w sprawie szczegółowego zakresu działania Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi (Dz. U. Nr 32, poz. 305).

6. Przy ponownym oraz kolejnych przystąpieniach cudzoziemca do egzaminu z języka polskiego, spowodowanych przerwaniem egzaminu lub niezdaniem go, stosuje się ust. 1-5 i § 1, 2 i 4.

7. Ponowne oraz kolejne przystąpienie cudzoziemca do egzaminu może nastąpić po upływie co najmniej sześciu miesięcy od dnia niezdanego egzaminu.

§ 4. 1. Ustala się opłatę za egzamin ze znajomości języka polskiego w wysokości 1000,00 zł.

2. W szczególnych przypadkach Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, na wniosek cudzoziemca, może zmniejszyć opłatę, o której mowa w ust. 1, do 50% albo całkowicie z niej zwolnić.

3. Koszty związane z przeprowadzaniem egzaminów ponosi Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna.

§ 5. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna wydaje cudzoziemcowi, który zdał egzamin, zaświadczenie, którego wzór stanowi załącznik do rozporządzenia.

§ 6. Rozporządzenie wchodzi w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

MINISTER ROLNICTWA

I ROZWOJU WSI

WZÓR

.....
(pieczęć Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej)

Zaświadczenie
o zdaniu egzaminu ze znajomości języka polskiego
niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii

Pan, Pani syn (córka)
(imię ojca)

urodzony(a)
(data i miejsce urodzenia)

obywatel(ka) posiadający(a) dyplom lekarza weterynarii,

wydany w dniunr

przez oraz legitymujący(a) się

zaświadczeniem o uznaniu dyplomu za równoważny z dyplomem ukończenia uczelni weterynaryjnej

w Rzeczypospolitej Polskiej wydanym w dniunr

przez,

zdał(a) egzamin ze znajomości języka polskiego przed komisją egzaminacyjną, powołaną w trybie określonym rozporządzeniem Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi z dnia2003 r. w sprawie egzaminu ze znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii.

Prezes Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej

.....
(miejsowość i data)

Uzasadnienie

Projekt rozporządzenia Ministra Rolnictwa i Rozwoju Wsi w sprawie egzaminu ze znajomości języka polskiego niezbędnej do wykonywania zawodu lekarza weterynarii realizuje upoważnienie zawarte w art. 2g ust. 7 z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych, który został dodany nowelizacją ustawy z dnia2003 r.

Zgodnie z art. 2g osobie niebędącej obywatelem państwa członkowskiego Unii Europejskiej okręgowa rada lekarsko-weterynaryjna może przyznać prawo wykonywania zawodu na czas nieokreślony lub na czas określony, jeżeli m. in. ukończyła studia weterynaryjne w języku polskim albo jeżeli wykazała znajomość języka polskiego niezbędną do wykonywania zawodu lekarza weterynarii potwierdzoną egzaminem z języka polskiego.

Formą organizacyjną wykazania się znajomością języka polskiego jest egzamin, który przeprowadza Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna.

Egzamin składać się będzie z 4 części – sprawdzianu pisemnego, testowego, ustnego i praktycznego. Egzamin uznaje się za zaliczony w przypadku uzyskania co najmniej 55% punktów możliwych do uzyskania w każdym z czterech sprawdzianów.

W przypadku nie zdania egzaminu osoba przystępująca do niego po raz kolejny musi dopełnić procedury w taki sposób jak gdyby przystępowała do egzaminu po raz pierwszy.

Wysokość opłaty za przystąpienie do egzaminu ustalono w oparciu o wyliczenie przedstawione przez Krajową Radę Lekarsko-Weterynaryjną, biorące pod uwagę koszty zorganizowania przeprowadzenia egzaminu, tj. przygotowania materiałów egzaminacyjnych oraz wynagrodzenia członków komisji egzaminacyjnej, a także liczby osób zdających egzamin z języka polskiego w skali roku.

Projekt przewiduje jednocześnie, możliwość zmniejszenia opłaty egzaminacyjnej w szczególnie uzasadnionych przypadkach, np. kiedy cudzoziemiec legitymuje się polskim pochodzeniem lub jest uchodźcą. Koszty egzaminacyjne w takich przypadkach ponosić będzie Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna.

Po zdaniu egzaminu cudzoziemiec otrzymuje zaświadczenie, którego wzór został określony w załączniku do rozporządzenia.

Rozporządzenie wejdzie w życie z dniem uzyskania przez Rzeczpospolitą Polską członkostwa w Unii Europejskiej.

Ocena skutków regulacji

Podmioty, na które oddziałują projektowane regulacje

Projektowane rozporządzenie obejmuje zakresem regulacji osoby niebędące obywatelami państwa członkowskiego Unii Europejskiej ubiegające się o prawo wykonywania zawodu lekarza weterynarii, które muszą uzyskać potwierdzenie znajomości języka polskiego w zakresie niezbędnym do wykonywania tego zawodu.

Planowane konsultacje społeczne

Projekt rozporządzenia był przedmiotem konsultacji ze związkami zawodowymi oraz samorządem lekarsko-weterynaryjnym.

Wpływ regulacji na sektor finansów publicznych, w tym budżet państwa i budżety jednostek samorządu terytorialnego

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na budżet państwa oraz budżety jednostek samorządu terytorialnego.

Wpływ regulacji na rynek pracy

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na rynek pracy.

Wpływ regulacji na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na konkurencyjność wewnętrzną i zewnętrzną gospodarki.

Wpływ regulacji na sytuację i rozwój regionów.

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na sytuację i rozwój regionów.

Wpływ regulacji na zdrowie ludzi

Regulacje przedstawione w projekcie nie będą miały wpływu na zdrowie ludzi.